

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **TITUS CZ s. r. o.**, se sídlem Tovární 1112, Chrudim, zastoupeného JUDr. Ladislavem Sádlíkem, advokátem se sídlem Holečkova 31, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 19. 12. 2012, čj. 7748/12-1300-607589, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 11. 12. 2013, čj. 52 Af 27/2013 – 60, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2010, čj. 75779/10/233912601967, Finanční úřad v Chrudimi (dále jen „správce daně“) doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2007 a stanovil povinnost uhradit penále u téže daně tak, že uvedenou daň zvýšil z částky 29 323 Kč na částku 93 923 Kč a penále zvýšil na částku 18 784 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2012, čj. 7748/12-1300-607589 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Finanční ředitelství v Hradci Králové zamítlo žalobcovo odvolání proti shora uvedenému rozhodnutí správce daně.

[3] Ve věci původně rozhodovalo Finanční ředitelství v Hradci Králové, které však bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství, přičemž dle § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích vydaných při správě daní uvedeny územní finanční orgány, zde Finanční ředitelství v Hradci Králové, rozumí se jimi orgány finanční správy příslušné dle zákona č. 456/2011 Sb., v tomto případě tedy Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“).

[4] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Krajský soud žalobu zamítl. Žalobce (stěžovatel) podal proti zamítavému rozsudku krajského soudu kasační stížnost a podáním ze dne 24. 3. 2014 navrhl, aby jí byl přiznán odkladný účinek.

[5] Stěžovatel uvedl, že úhrada daně z přidané hodnoty v celkové výši 1 337 671 Kč (částka doměřené daně i za zdaňovací období 2. a 3. čtvrtletí roku 2007) by vedla k jeho likvidaci,

případně insolvenčnímu řízení, a že není schopen tak vysoký dluh uhradit. Jakékoliv konečné rozhodnutí ve věci samé bude již pouze formální, neboť stěžovatel bude vyloučen z dalšího podnikání. Stěžovatel podotkl, že posuzovaná věc je prakticky jediným konfliktem se správcem daně. Za celou dobu své existence se stěžovatel neocítl v situaci, kdy by nebyl schopen dostát svým závazkům vůči státnímu rozpočtu.

[6] K žádosti o odkladný účinek stěžovatel přiložil (1) výpis z bankovních účtů, který podle něj prokazuje záporný stav disponibilních finančních prostředků, (2) předběžnou výsledovku za rok 2013, podle níž měl stěžovatel dosáhnout v předchozím období ve výkonech 871 000 Kč při dosažení výsledku hospodaření 1 070 000 Kč, v roce 2013 pak výkon pouze 189 000 Kč při výsledku hospodaření (ztrátě) - 24 000 Kč, a (3) rozvahu, která během celého roku 2013 eviduje neměnný stav pohledávek, přičemž podmínky podnikání stěžovatele podle něj byly od počátku nastaveny na postup, že správce daně nevyučoval nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.

[7] Stěžovatel rovněž podotkl, že podal žádost o posečkání úhrady daně, která však byla zamítnuta. Stěžovatel bude proti tomuto rozhodnutí brojit odvoláním, tento postup však nemá vliv na vykonatelnost daňových rozhodnutí.

[8] Podle názoru žalovaného nelze z dokladů předložených stěžovatelem dovodit konkrétní poměr mezi stávající hodnotou majetku stěžovatele a dluhem na daňové povinnosti, což je zásadní ve vztahu k podmínce prokázání existence hrozby nepoměrně větší újmy stěžovatele v důsledku výkonu napadeného rozhodnutí podle § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Žalovaný rovněž uvedl, že přiznáním odkladného účinku by mohl nastat rozpor s veřejným zájmem, konkrétně se zájmem státu na zajištění úhrady daně. To platí tím spíše, že stěžovatel sám uvedl, že za současné situace není schopen daňový dluh uhradit. Není jisté, zda bude úhrady schopen v budoucnosti, čímž je ohrožena úhrada daně. Doklady předložené stěžovatelem se navíc vztahují pouze k mimořádně omezenému období hospodaření, a neposkytují proto úplný obraz majetkové a finanční situace stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[11] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[12] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

[13] Žádost o přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy, protože stěžovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Stěžovatel tedy musí dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Hrozící újma přitom musí být závažná a skutečná. Na podporu svých tvrzení musí stěžovatel navrhnout dostatečně přesvědčivé důkazy.

[14] Stěžovatel tvrdil, že není schopen uhradit vysoký daňový dluh, úhrada doměřené daně by pro něj měla likvidační účinky a mohla by vést k insolvenčnímu řízení. K návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatel přiložil (1) výpis z bankovního účtu č. 5338055036/5500 za období od 1. 2. 2014 do 28. 2. 2014, podle kterého je konečný, resp. disponibilní, zůstatek na účtu 1 907,56 Kč, (2) výpis z bankovního účtu č. 5338055001/5500 za období od 1. 2. 2014 do 28. 2. 2014, podle kterého je konečný zůstatek na účtu - 800 000 Kč a disponibilní zůstatek na účtu - 805 405,48 Kč, (3) výpis z bankovního účtu č. 19-5265180257 za období březen 2014, podle kterého je konečný zůstatek na účtu - 95 790,29 Kč, (4) rozvahu ke dni 31. 12. 2013, podle které je výsledek hospodaření běžného účetního období - 24 tis. Kč, (5) výkaz zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2013, podle kterého je výsledek hospodaření za běžnou činnost, za účetní období a před zdaněním - 24 tis. Kč, (6) žádosti o posečkání úhrady daně, resp. povolení splátek, z 19. 12. 2013, 15. 1. 2014 a 3. 2. 2014, a (7) rozhodnutí ze dne 11. 2. 2014, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o posečkání úhrady daně.

[15] Nejvyšší správní soud po zvážení předložených listin uzavřel, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nebyly splněny.

[16] Stěžovatel tvrdil, že úhrada daňové povinnosti by na něj mohla mít insolvenční účinek a že daňový spor má přímý dopad na jeho hospodářský výsledek. Toto tvrzení dokládal bankovními výpisy, kterými prokazoval záporný stav disponibilních finančních prostředků. Předložené doklady se však vztahovaly pouze k mimořádně omezenému období hospodaření a neposkytly úplný obraz o stěžovatelově finanční situaci. Stěžovatel proto neprokázal, že by pro něj úhrada daňové povinnosti, o níž se jedná v posuzované věci, měla nutně insolvenční účinek.

[17] Nejvyšší správní soud také musel zohlednit, že kasačním stížnostem stěžovatele nebyl přiznán odkladný účinek ani v ostatních stěžovatelových kauzách vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Afs 12/2014 a 9 Afs 68/2014, které se týkaly pouze jiných účetních období téže daně. Daň doměřená v uvedených případech přitom ve svém součtu znatelně převyšovala daň, o kterou se vede spor v projednávané věci.

[18] Stěžovatel také uvedl, že v roce 2013 dosáhl při výkonech 189 000 Kč ztráty 24 000 Kč, neboť jeho podnikání bylo zatíženo současným sporem o výši daně z přidané hodnoty. V předchozím roce 2012 přitom dosáhl zisku 1 070 000 Kč. Přiložil také rozvahu za rok 2013, která evidovala neměnný stav pohledávek, což bylo podle stěžovatele rovněž důsledkem stávající situace.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal tvrzenou přímou vazbu mezi stěžovatelovým daňovým sporem a výsledky jeho podnikání. Stěžovatel tvrdil existenci této vazby pouze v roce 2013, ačkoli daňový spor vznikl již v roce 2010. V roce 2012 přitom stěžovatel dosáhl zisku. V roce 2013 stěžovatel sice dosáhl malé ztráty, zato se mu podařilo (dle údajů v rozvaze) snížit objem cizích zdrojů o 2 131 000 Kč. Dosažené výkony nepředstavovaly hlavní objem stěžovatelových výnosů ani v roce 2013, ani v roce 2012. V obou letech byly pro stěžovatele klíčové ostatní provozní výnosy, které byly v roce 2013 nepoměrně větší (cca 19,6 milionu Kč) oproti roku 2012 (3,8 milionu Kč). Rozvaha i výsledovka byla přitom předložena pouze ve zjednodušeném rozsahu, takže ani nemohla poskytnout dostatečně podrobný obraz o stěžovatelově podnikání.

[20] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ve vztahu k prokázání újmy, která by mu vznikla nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, nebylo možno posoudit, zda by tato újma byla nepoměrně větší než újma, která by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám. Stěžovatel ostatně nic takového ani netvrdil.

[21] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. června 2014

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu